

ALKOTÓ

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

I. Évfolyam 3. szám
2020. Ősz

Dr. Rápolthy Hajnalka: Bakancslista

Még nincs Ősz, csak beteg a Nap
Bágyadtan szórja a sápadt sugarakat
Olykor-olykor köhint egy kicsit
Ökörnyálra teríti rongyos ingjeit

Már tudja, közel a vég, bár mosolyog
Csengenek fülében eljövő torok
Még ne, még maradatok
Ti búzamezőben vöröslő pipacsok

Még oly sok mindent kéne tenni, kezét tördeli
Aranyló kalászt fog csontkeze s avval így jegyzi:
Szeretnék egy lepkét homlokon csókolni
Sötét éjjelen, Hold vizén bókolni

Kisgyermeknek bőrén a vízcsepp én leszek
Bősséggel szórom arcukra a hűsítő permetet
Az égen a kék ragyogás velem nevet
Lassan vezetem reszketeg kezemet

Meleg, fény, ábrándos remény
Üstökös-lesés szénakazal tetején
A vizes fű illata talpad alatt
Belőlem, ha elmegyek...
Ennyi marad.

Pánti Anna: Nyárból az őszbe

Tűnik a nyár
a csapodár,
szeptember palástján
izzik a táj.
Esőt remél
nyárról regél,
visszakacsint,
hús széllel int.
Simítja homlokom,
a ráncot arcomon.
Mosolyra csábít,
lustácskán ásít,
elfáradt azt hiszem...
Illatát, színeit,
ízeit elteszem.
Szívemben elviszem!

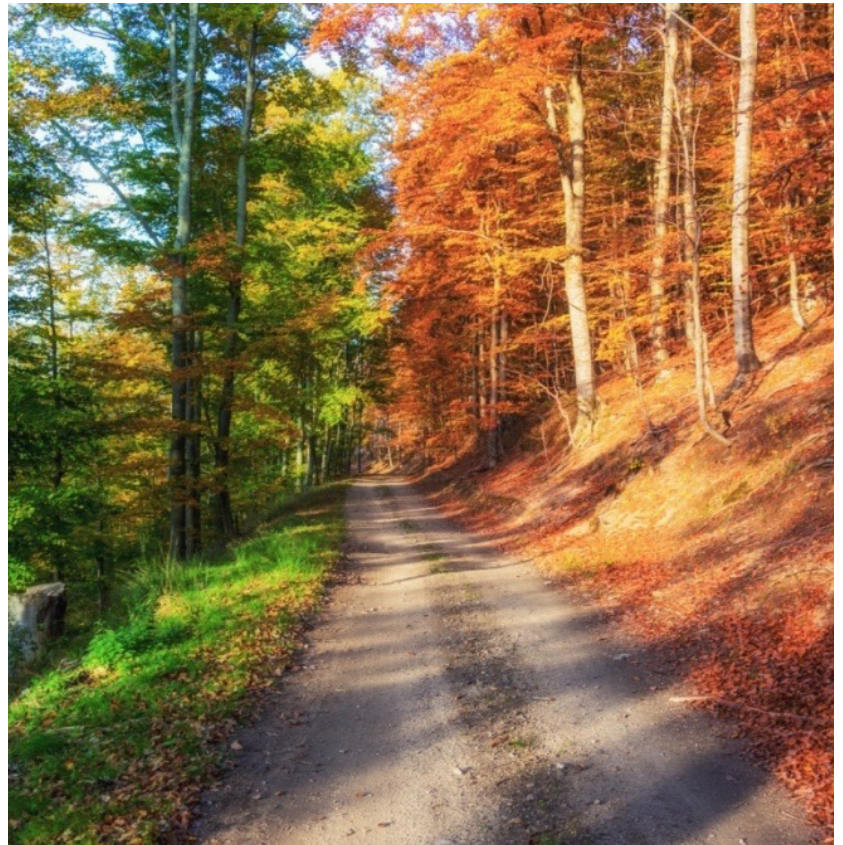
Orosz Zoltánné: Őszi varázs

Az ősz megannyi varázst hint,
Sosem láttál még ennyi színt.
Bíborral kevert narancs,
Ámulni hív, szinte már parancs.

Mesevilággá válik az erdő,
Sárgába borul a mező.
Hajnali dér csípi orromat,
Melengető napsugár ébreszt álmokat.

A nyár utolsó csókjai ezek,
A fény a fák ágai közül integet.
Megmelengeti a szíveket,
Ölelgeti a fázós lelkeket.

Ősz! Úgy szeretlek,
Ennél jobban szeretni nem lehet!
Megnyugszik általad a világ,
Mesés illatokkal ontasz reánk száz csodát.
Pihenni készülsz kedves természet,
De az utolsó felvonás előtt még
Visszatapsolunk Téged!

Kovács Éva: A macska és én

Hosszúra nyúlt ez az este...
Mint a lábam mellett elterülő
macska puha, meleg teste,
mi kezem simogatására várva
dorombol kéjesen.

Elfáradtam.
Kezem megpihen a hátán,
miközben az éj sötétje borul ránk,
és mi csak hallgatunk.

Csak a némaság éles hangja üt rést
a hűvös falakon.
Tekintetünk, mint lelkek érintése
összefonódva karcolja a magányos
perceket.

Eltűnődve hallgatom szíve dobbanását,
miközben az enyémre felel:
Valahol várnak még rád...
De messze még az út, mi elvezet oda,
hol visszacseng a dallam,
s nem ily mostohán bántó, hallgatag.

A macska szeme felvillan, még egyszer
rám tekint, szemében kétségek közt vergődő
magam csak rálegyint: hagyj most magamra!

S míg hangomat hallatva elzavarom,
csak nézek utána, miközben elnyúlik a közeli pamlagon.
Gondtalan álmát őrzi a sejtelmes, puha éj...
Eltévedt szívünk reggelre hazatér.

Tilingerné Gerlei Ilona: A jövő titkai

Nézd emberség!
Fényes inkubátorban,
apró ágyakban, piciny testtel
pihennek dolgoznak a kicsi szívek.
Síró haraggal jelzik:
övék ez az új világ és a mindenség.
Nézd emberség!
Íme ők a jövő titkai: az újszülöttek.
Életükre és álmaikra orvosok,
szülészek vigyáznak,
hogyan átadják e jelenkorban ébredő,
és felnövekvő, jövőt építő nemzedéket.

Kanizsa József: Csodás e földi élet

Csodás e földi élet
Minden perce
Csodás az ember, ha
Mindig őszinte
Csodás emberekért
Emberként élni
Soha nem reszketve
Soha nem félni
Be jó emberi szemekbe
Belenézni
Adni a jóból, s mástól
Soha se kérni
Isten adta természettel
Nem visszaélni
Közel s távol emberektől
Mindig remélni
Ó, Uram adtál erőt,
Adj még szép életet
Tenni, cselekedni engedj
Csak ennyit kérek
Oly csodás az ember
És a földi Természet
Most értem igazán:
A törtet s az egészet
A Nappalt s az éjeket
A csillogón szépet
A Jelent, a Jövőt
Az Élet-végtelenséget

Szedő Tibor: Sminkel az ősz

Eső könnye az eget szürkére festi,
őszapó a rozsdá színű maszkját felveszi,
elmúlás szakadt göncét testéről levedli,
pityergő falevelekből kabátját elkészíti.

Száraz gally ropog a csúszós avar alatt,
fáradt ősz fejében megfogant gondolat,
rohanó idő malma perceket számolgat,
reccsenő faágtól a csend hirtelen felriadt.

Ősz sminkel a halovány napfényben,
csapadékot gyűjt nedves zebében,
természetkóktól az erdő kelyhében,
kincs lakozik üde forrás vízcseppjében.

Reményi Tamás: Lombhullásig

Tükrödben lesem lelked sugárfényét,
Fennkölt, színes, vibráló látomások,
Ajkamra varázsolt képi áldások
Visszatükrözik a szívünk érzését.

Viszonoztad lelkem nagy szeretetét,
Forrás gyöngye végig gurul arcodon,
Szerelem sugaraival szárítom,
Gyűrűvel jutalmazom szíved kegyét.

Egymáséi leszünk, eggyé forr lelkünk,
Sok évi lombhullásig ünnepelünk,
Örök tavasz szerelme ég lelkünkben.

Idős napjainkban is álmodozunk,
Szerelmesen a létünknek bókolunk,
Emlékeinket ápoljuk szívünkben.

Eller Mária: Szerelmes szonett

Szerelmes Napsugár, már ébred a Nyár,
Hajnalpír arcomon, lelkemben álom,
Enyém a mosolyod, csókodat várom,
Ez illúzió örökké enyém már.

Minden jó lélekre az Édenkert vár.
Behunyt szememben pillantásod látom,
Feledni nem tudom az égi nászom!
Mi már sosem leszünk a Földön egy pár?

Igéző szemed tűzében ott a fény,
Melyet többezer éve ismerek jól!
A nagyvilágon nincs még egy olyan lény,

Akinek az összes szava átkarol.
Hogy csak Téged tudlak így szeretni tény,
Ez érzés téren és időn áthatol...

Vermes György: Haiku csokor

Vár a második
Gyerekkor. De már nem lesz-
Ugróiskola!

Előbb utóbb mind
Megléljük az Életünk
Vak komondorát

Egy szép dalt hallok
Minden csak por a szélben -
Minket is elvisz

Bölcs öregkor: ha
Már csak saját magaddal
Tudsz vitatkozni

Engedd el múltad,
Hogy legyen szabad kezed
A jövőt fogni.

Lengyelne Török Erika: Vallomás

A lelkem, mint háborgó tenger.
Boldognak kéne lenni!
De ez nekem nem megy.
Megtört a szívem, már nem a régi.
Tudom, ezt neked nehéz elfogadni,
Ezért is próbálok jó ember maradni!

Nincs minden nap erőm,
Hogy megfeleljek neked,
Ezért is van az, hogy
Sokszor ellenkezek.

Nem ígérek semmit, hogy
Jobb lesz, vagy más lesz,
Csak azt kérem, hidd el,
Hogy téged szeretlek!

Annyi év után, mit együtt töltöttünk,
Nem kell a szó, csak az kell, hogy érezzünk!
Kettőnknek kell ezt az utat bejárni!
Légy a kormányos, vigyél el vitorlázni!
Majd, ha kikötünk a Semmi szigetén,
Az lesz csak igazán a Te még Én.

**Dr. Török György: Fáj a világ
(Az én fohászom, imám)**

Fáj a Világ, fáj a Világ,
Jajj szava az égbe kiállt.
Távoli bolygókon életjelt keresünk,
Eközben a Földön ezreket temetünk.
Színeset, fehérét,
Öreget, gyereket.

Valahol valami nagyon rosszat tettünk,
Amiért eddig már busásan fizettünk.
A XXI. ma nem nyerő szám,
Tragédiát hozott ránk -lásd- ezerszám.
"Álarcosbál" zajától nyugtalan a világ,
Kísérőzeneként halld a „Halál dalát”.

Digitális szerelem, forró ölelés
Izzanak a drótokon éjjel-nappal, nem kevés.
Szívből jövő aggodás, friss kenyér a csomagba
Alig tudni kitől - honnan, kerítésre akasztva...
Valahol, valami nagyon rosszat teszünk,
Öserdőket írtunk, folyókat szennyezünk.

Falak közé zárva nem halhatsz madárdalt,
S el sem kísérheted kit szerettél s ma meghalt.
Trianon sebei még be sem gyógyultak,
Nem azért küzdöttek, akik eddig voltak.
Háborúk, gyilkolás,
Éhhalál...semmi más!

Szűnjön meg a Földön az erőszak hatalma
Most vagyunk igazán egymásra utalva!
Mentsünk világot, legyen kéz a kézben,
Tegyünk rendet most már szívben és az észben!
Baktérium, vírus tűnjön a homályba,
Had léphessünk végre egy szép, egy új Világba!

Örök hála és köszönet kik értünk dolgoznak
Fénytelen napjainkba reménységet hoznak!
Ember, vigyázz mit teszel!
Ha nem lesz semmid, mit eszel?
Ez az egy Föld van csak neked
Ahol élhetsz Te és Gyermeked, / hogy virulhasson nemzeted!/
Ámen

Figula Csaba: Nyitott könyv

Az élet egy nyitott könyv,
Ám sokan csukva tartják.
Félnek fellapozni azt,
Inkább a sutba dobják!

Könyvjelző a szeretet,
Elfogadás, gondoskodás.
Bárhova beteheted,
Helyet neki mindig találsz.

Forgasd hát a könyvedet,
Olvasd többször lapjait!
Ismerd fel, hogy fontos vagy,
Nem hiába vagy Te itt!

Élj át minden történetet,
Mit az élet reád írt.
És mikor majd távoznod kell,
Tudd, nem hagytál semmit ki.

Mitták Ferenc: Sóhaj

Kifordult magából a világ,
megváltozott ami régen volt;
megcserélve jönnek évszakok,
nincs nyár, ősz, - télen nyílik virág.

Hasad az ég, a föld meg remeg,
földrengések, járványok dúlnak,
szökőár pusztít, háborúznak, -
az áldott, szép béke elveszett.

Kifordult magából a világ,
a lélek örvényben föl s le száll,
jajongva Megváltóért kiált,
életet választ és nem halált.

Jó lenne egy percnyi nyugalom,
hanyatt dőlve selymes pázsiton, -
elmerengni szebb s jobb holnapon,
megpihenni kedves válladon.

Eliza Wolf: A vándor

Ülök elmerengve, s azon gondolkodom:
 Ki vagyok én valójában, mi még itt a dolgom..?
 Talán vándor vagyok, s tarisznyával, bottal
 Keresem az utam..
 Talán megtalálom, merre induljak...
 Ezer út is lehet. De melyik az igazi?
 Merre is érdemes nekem elindulni ...?
 Életem útján volt, hogy eltévedtem,
 Ám egy titokzatos „segítő” őrködött felettem.
 Felnéztem éjjel a csillagos égre
 Láttam a Tejutat szikrázó fényben...
 Tudtam jó az irány amerre haladok
 Kicsiny tarisznyámból ettem pár falatot.
 Nem vágytam én másra soha életemben,
 Csak nyugalomra, szeretetre, és egyszerűsége.
 Csillogásra, ragyogásra sohasem gondoltam,
 Igaz, a hosszú vándorúton ilyet nem találtam.
 Megyek-megyek tovább, megállíthatatlanul,
 Hisz az ember útja során oly sok mindent tanul.
 Igen, indulnom kell, csak menni és menni,
 Az életem célját szeretném elérni.
 De mi is az én célom?
 ...Embernek maradni! Segíteni!
 Annak ki eltévedt, szemét fel kell nyitni!
 Vándorútja során lehet, hogy megtévedett,
 Ám ha segítünk neki, újra boldog lehet.
 Hosszú vándorútról mikor haza érek,
 Takaros házamban tisztán megpihenek.
 Átgondolom éltem, s felteszem a kérdést,
 Vajon jó felé jártam? S ha tudtam, segítettem?
 Talán többet is adhattam volna embertársaimnak,
 De sajnós gyengeségem miatt csak ennyire futotta.
 S ha újra szülehetnék, újra vándor lennék,
 A tévutakat most már messziről kerülném,
 Persze, így utólag könnyű lenne ismét...
 De sajnós az életben, nincs ilyen ismétlés.

Szeles György: Változik?

Az most Földünkön a legnagyobb dráma
 Hogy változóban van maga a klíma.
 Rövidülnek az átmenetek,
 Hosszabbak a nyarak, a telek,
 Tavasz-ősz eltűnik, ez a nehéz téma!

Hermann Marika: Éj hegedűse

A reggel ásítva ébred,
 Gyöngyharmatát hinté szertesztét.
 Aranyló napsugár éled,
 Ég kinyitja tengerkék szemét.

Huncut kis szellőcske lebben,
 Báránnyfelhő is útjára kél.
 Éj hegedűse elpihen,
 Földet ér egy megsárgult levél.

Augusztus dereka roppan,
 Nyár színei fakulva múlnak.
 Ősztündér festékebe csobban,
 Gesztenyék szomorúan hullnak.

Harmatos reggel csak álom,
 Dérből szőtt ruhát ölt fel a táj.
 Utamnak végét már látom,
 Tél hinté reám fehér havát.

Cserna Ferenc: In memoriam Dabas

Múltam fakó tárházában bizony elmerültem,
 Réges-régi képek jöttek a mélyből elébem.
 Elfeledett barátokkal paroláztam egykor,
 Ifjúságom történéseit rég belepte a por.

Fiatalon Dabas volt a szívemnek hó vágya.
 Akáclobos, girbe-gurba utcácskákat járva,
 Meg-megállók, elrévedek, mások már a házak,
 Most is érzem illatát a fehér orgonáknak.

Koptatom az utcák kövét, ahol egykor jártam,
 Keresem a házat, melyet oly sokszor csodáltam.
 Kőkerítés, árnyas udvar, ámbitusos tornác,
 Virágos kert, kerek kút, hátul a galambház.

Elmúlt évek emlékeit újra látni vélem,
 Amióta városunknak hű polgára lettem.
 Három község (vagy tán öt is?) egyé olvadt mára,
 Csak egy tábla jelzi, hol volt a falu határa.

Megváltozott itt is minden, ám a kúriákat
 Meghagyta a múltó idő emlékként a mának.
 Templomoknak magasztos és ájtatos nyugalma,
 Mozdulatlan méltósággal néz vissza a múltba.

N. Sebestyén Katalin: Lélektárs

Ha eljő az este, nézz fel az égre,
 a mélysötét éjben sok billiónyi,
 aranyló csillag rádragyog.
 Titokzatosak e végtelenben létező ködök,
 szemünk elől eltakarja őket az ébensötét.
 Távoli csillaglelkek fogantak,
 ketten már testvérpárt alkotnak.
 Egymás mellett keringtek a végtelenben,
 utat törtek úrbéli fejlődésüknek.
 Elindultak hát igen nagy útra,
 együtt érkeztek a végtelen alagútba.
 Csillagok otthonuk hátrahagyva
 földi házba költöztek szárnyas lelkeik.
 E két lélek egymást testvérként követi:
 a szeretet, a bölcsesség bennük eggyéváltak.
 Ezer karc vésődött szívük mélyébe,
 a szellőként tova futó szárnyaló évek,
 egyedül már nem járhatnak útjukon,
 eljött az idő egymással vándorolnak.
 Ezentúl együtt szárnyalnak a végtelen
 időtengerében, hisz mindig és mindenkor
 körülöleli őket a pompázó, sziporkázó,
 aranyban csillogó fény.

N.Sebestyén Katalin: Lélekkapcsolódások című festménye

Orosz Zoltánné: Élted végén

Tűnékeny fénysugár az élet,
 Hogy mit ért, a végén megérted.
 Akkorra áll össze a kép,
 Rájössz, hogy minden szép.

Minden csata mi lezajlott benned,
 S olykor körülötted,
 Minden semmissé válik,
 Csupán a vidámság látszik.

A végén érted meg igazán,
 Hogy utad a fejlődésedért volt csupán.
 Minden ember, s minden lélek,
 Segítették néked.

Megtanulni, megismerni érkeztél,
 Sokmindent elvégeztél,
 Sok sok jót tettél -
 Örülj, hogy ember lehettél!

Hermann Marika: A platán fák alatt

Egy kis padon ülve a platánfák alatt,
 Elmerengek csendben idézve a múltat.
 Királyi dobosok lakták e helyt egykor,
 Földig lerombolták a tatárjárásakor.

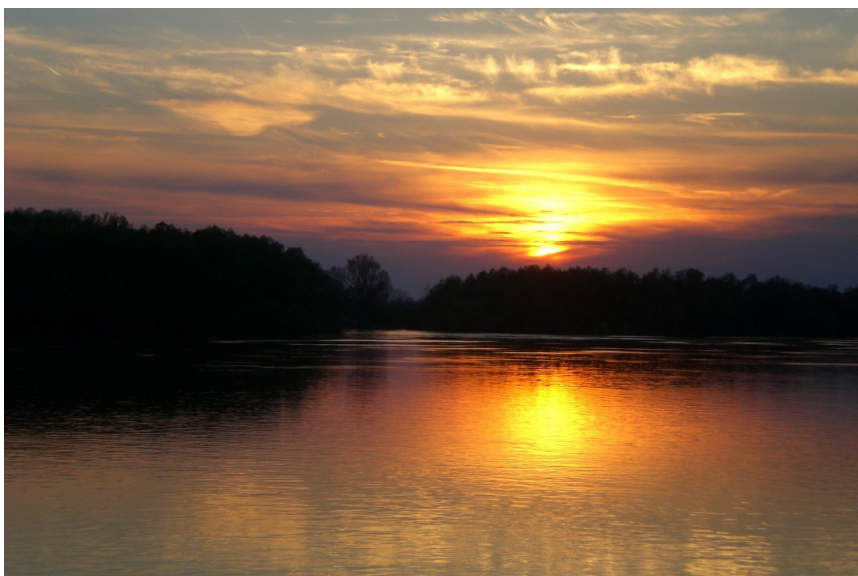
Ám, ahol fű kinő, dús kalász pompázik,
 Ott még a jobbágy is boldogan nótázik.
 De biz jött a török, s a nóta elhalkult,
 Kalászt eltiporta, itt már fű se sarjult.

Egy parányi magot mégis elhullatott,
 Élet sarjadt újra ott, hol szellem lakott.
 Hétszázötven éve immár bejegyezték,
 Dobos, Babos néven krónikák említék.

Halász, Kossuth, Gyóni, és más hírességek,
 Számptalan kúria, templom, feszületek
 Hírdeték mind fennen: tiszteljük a múltat,
 Építsük a jelent, járjuk az utunkat.

Isten segedelmét hő imában kérjük,
 Dabas városát mi el sose veszítsük!
 Zöldeljen itt a fű, kalász fényben érjen,
 Mind ki ide betér békés szóval éljen!

Egy kis padon ülve a platán fák alatt,
 Legyen ki elmereng idézve a múltat,
 Évszázadok múlva, reánk emlékezve,
 A mi vetésünknek gyümölcsét élvezve.

Pánti Anna: Gondolatok

Lelkünk remegését
mosollyá szelidíti arcunk.
Zúgó szeleken
és csendes pillanatokon
átviharzunk,
miközben a törekenység
bátorságába kapaszkodunk.
Idővel megtanuljuk:
Az ember fénye :
EMBERSÉGE!

Reményiné Maricza Adrienn Anna: Hinni akarom

Hinni akarom, hogy van még remény.
Látni akarom, ahogy csillog a fény.
Tudni akarom, hogy a szív miért fél
Látni a jövőmet, ha közel is a vég.
Inni az élet mézét mielőtt elmennék,
Hallani levelek hullását ősszel,
Reszketni arcomra fagyott hidegtől télen,
Számolni rövid perceket végtelenként.
Hazudni magamnak ha netán tükörbe néznék.
Kitekinteni az ablakon a nyári melegben,
Várni a Kedvest, bárhonnán jönne,
Nyújtani felé karom, hogy átöleljen,
Elaludni csendben az ölelésben.

Szedő Tibor: Őszpárlat

Zöld ruha alatt dió didereg,
szőlő fürtjén csábító szemek,
rozsdás levelek halmazában,
fű szőnyegén rothadó alma.

Múló nyár kabátján szűrt napfény,
aggastyán idő ősz szakállát sodorja,
platán törzsére ráncos fakérget húz,
édes esőcsepp égbolt hulló könnye.

Viola Éva: Ősz szele

Rám hull a fáradtság, pihenni vágyom.
Csöndesen ringatózom, lelkemben fázom.
A forró nyár, már csak kihűlt emlék marad.
Házak kéményeiből korom, s füst fakad.

Bágyadtan messzi égre vetem szemem.
Halk, őszi szellőn sárgult levél pereg.
Elkopik a fény, sietségnek nincs nyoma,
véd a szótlanság, elindulok hát haza.

Magányomba elbújok, ejtem terhem,
ahogy fáról lehullt levél is tette.
Kortyolgat a nyugalom, lágyan muzsikál,
Még ha néha épp, untat is a világ.

Hermann Marika: Ősz

Az
élet
múlandó!
- kiáltja a
hulló falevél.

Janicsák Jánosné: Majd máskor

Húsz éven át voltunk nagyon jó munkatársak, és barátnők. A barátnőmnek családi helyzete miatt munkahelyet kellett változtatnia. A kapcsolatunk egy idő után megszakadt. Amikor évek múlva összefutottunk, nagyon megörültünk egymásnak.

- De jó, hogy találkoztunk! Mondd, hogy vagy? - kérdeztem tőle, bár tudtam nincs sok időm, mert mindjárt jön a buszom.

- Óh, ne is kérdezd - mondta könnyeivel küszködve, és csak úgy áradt belőle a panasz. Ahogy sorolta a problémáit, a nehéz helyzetét, bizony belém bújt a kisördög.

- Nekem sietnem kell, mert otthon vár a kert, a sok munka - gondoltam, és amikor szóhoz jutottam, ezt mondtam neki: ne haragudj, de mennem kell, mert lekésem a buszt.

- Majd mész a következővel - válaszolta, de én ragaszkodtam az induláshoz.

- Várj, még annyi mindent szeretnék elmondani...

- Ne haragudj, majd máskor, most tényleg sietnem kell - vágtam a szavába.

- Hát jó. Ha nincs időd meghallgatni, nem terhellek a gondjaimmal, csak könnyebb lenne a lelkemnek ha kibeszélhetném magamat. Tudod nekem már nincs senkim, akinek ezt a sok fájdalmat elmondhatnám.

- Majd legközelebb, majd máskor - mondtam és gyorsan elköszöntünk egymástól.

Felszálltam a buszra, de amikor elfoglaltam a helyemet egy különös érzés, lelkiismeretfurdalás vett rajtam erőt.

Amikor hazaérem, leültem, és elgondolkoztam a történeteken. Akkor jöttem rá, hogy mit követtem el. Nagyon bántott amit csináltam, még nyugtatót is kellett bevennem.

- De nekem tényleg mennem kell a kertbe gyomlálni - mentettem ki magamat önmagam előtt. Ahogy kiléptem az ajtón, igen elcsodálkoztam, mert teljesen beborult az ég.

- Jaj, hogy lehet hogy még egy fél órával ezelőtt melegen sütött a nap, most meg így beborult!? - kiáltottam fel, és kisiettem a kertbe. Mire kértem leszakadtak az ég felhői. Nem aznap, de még másnap sem tudtam a földre rámenni!

- Ez a büntetésem, megérdemlem - mormogtam magamban, és napokon át nyugtatóval tudtam csak aludni.

Két hónap múlva egy vásáron az egyik árus előtt megakad a szemem egy íráson: *“Szoktál -e néha megmegállni...”*

Ahogy végigolvastam az írást a barátnőm jutott az eszembe.

Újból végigolvastam, és ez a pár szó igen megérintett: *“Meghallgatni, akinek ajka bánatra nyílik és panaszra, s vigasztalni a szenvedőt?”*

- Nem hallgattad meg! - zakatolt agyamban a gondolat, és csak álltam, és néztem magam elé. Az idős árusasszony megszólított:

- Kedveském, úgy látom magát nagyon megérintették azok a gondolatok.

Igen - suttogtam - ki az írója?

- Azt én nem tudom - mondta az asszony, és így folytatta - tudja kedves, én vallásos asszony vagyok, és fáj elviselni, ahogy az emberek rohannak, nem tisztelik a jó Isten megteremtett csodáit. Nem figyelnek egymásra, nem hajlandóak részt venni olyan összeföveteleken, ahol barátokra találhatnának, elmondhatnák egymásnak a panaszait, örömeiket. Biztos vagyok benne hogy hasznos lenne a számukra. Ám, ezt nem teszik, mert nincs bennük szeretet, s ahogy egy biblia idézetben megírták *“Pedig ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok.”*

- Semmi vagyok - lüktetett agyamban a gondolat.

Elköszöntem az idős asszonytól, de abban a pillanatban elhatároztam, hogy kiveszek egy nap szabadságot, és fölkeresem a barátnőmet. Bocsánatot kérek tőle és meghallgatom, sőt én is elmondom neki, ami velem történt az elmúlt években.

Az elhatározásomat tett követte, ám ahogy megálltam a háza előtt, igen megdöbbsentem.

- Hiszen itt nem lakik senki!

Becsöngettem a szomszéd házba, ahonnan kijött egy kedves idős asszony. Mondtam neki, hogy kit keresek.

- Megtalálja őt a pszichiátrián - mondta szomorúan.

Kérem mondja el mi történt vele?

- Hát először is elvált az urától, aki minden nap részeg volt, és verte. Azután megoperálták az agydaganatos fiát, de az a műtét után olyan agresszív lett, hogy most egy intézet zárt osztályán kezelik. De a legszörnyűbb baj az volt, hogy az édesapja baleset következtében meghalt, és rámaradt a beteg édesanyja, akit munka mellett ápolt, és végül eltemetett. Nem lehet csodálkozni azon, hogy ideg összeroppanást kapott szegény.

- Köszönöm - mondtam, és utam a kórházba vitt.

Amikor bementem hozzá minden elképzelésem, tervem hiábavalóvá vált. Ő már egyáltalán nem ismert meg engem. Hiába magyaráztam neki, hogy kivagyok, hogy milyen sok évig dolgoztunk együtt, sőt barátnők is voltunk.

- Nem ismerlek téged, menj el - ez volt a válasza. Én csak álltam ott, bánatosan, lesújtva, és akkor, mintha megsajnálta volna, így szólt.

- Ha akarod játszhatunk együtt - mondta és egy babára mutatott - varrunk neki ruhát.

Én csak álltam némán. Arcomon végigfolytak a könnyeim, remegtek a lábaim.

A gondozónő vigasztalt.

- Ne sírjon, ő itt jó helyen van.

- Igen - mondtam, és megöleltem a barátnőmet, mire ő megkérdezte:

- Akkor játszunk...?

- Majd máskor - feleltem sírva, mire ő karjába vette a babáját, és elcsoszogott vele.

Egészen a folyosóvégéig hallottam a hangját

- Majd máskor, majd máskor, majd...

Szádeczky-Kardos György: Nincs időd

Szoktál-e néha meg-megállni,
És néhány percre megcsodálni,
A zöld mezőt, a sok virágot,
A dús erdőt, a zúgó fákat,
A csillagfényes éjszakákat,
A völgy ölet, a hegytetőt?
Nem, neked erre nincs időd!

Szoktál-e néha simogatni,
Sajgó sebekre enyhét adni,
A hulló könnyeket letörölni
Más boldogságán is örülni,
Meghallgatni, akinek ajka
Bánatra nyílik és panaszra,
Vigasztalni a szenvedőt?
Nem, neked erre nincs időd!

S ha est borul a késő mára,
Készülni kell a számadásra,
Mérlegre tenni egész élted
Tettél - e jót, láttál - e szépet,
És nincs más vágyad csupán ennyi:
nem rohanni, csak emberré lenni,
Hiszen már látod a temetőt!
De most már késő!...Nincs időd!

(Forrás: <https://viragutazo.blogspot.com/2015/01/szadeczky-kardos-gyorgy-nincs-idod.html>)

Cserna Ferenc: Kerti parti anno

Nem tudom, láttatok-e már egy szép autót hirtelen az út menti betonfalnak csapódni?

Vagy valakinek rossz időben, rossz helyen elejtett tréfája hogyan okozhatja egy másik ember vesztét?

Ezek a gondolatok jártak a fejemben, amikor „papírra vettem” az alábbiakat.

Sok évtizeddel ez előtt történtek, amit most leírok. A fővároshoz közel eső D. egyik kedvelt lakhelye volt néhány módosabb családnak. Valószínűleg nem csak a főváros közelsége, hanem a falu rendezettsége, hangulata is közre játszott ebben. Sorban épültek a kúriák, udvarházak, amelyek rövidebb-hosszabb, esetenként végleges tartózkodást biztosítottak tulajdonosuknak és családjának.

Szokás volt, hogy bizonyos alkalmakkor összegyűlt a helyi arisztokrácia, kiegészülve egy-két közeli településen lakó tekintéllyel. Eszegettek, iszogattak, csevegtek, politizáltak, táncoltak, egy szóval igyekeztek jól érezni magukat. Tíz-tizenkét család, úgy 45-50 főt tett ki gyermekeikkel együtt. Amint a vendégek megérkeztek, és a hölgyek végeztek toalettjeikkel, asztalhoz ült a társaság és elkezdődött az ételsor véget nem érő felszolgálása. Amikor, aztán mégis csak véget ért, a férfiak átvonultak a dohányzónak is szolgáló téli kertbe.

A hölgyek a kisszalomban alakítottak kisebb-nagyobb csoportokat, ahol a divat, a helyben törtétek, vagy a színházi pletykák megtárgyalása volt napirenden. Azután szépen, lassan újra visszaültek a szalomba terített asztalaikhoz.

Nyáron ez annyiban volt egyszerűbb, hogy a teraszra terítették.

Az estélyre zenészeket is hívtak, akik vacsora után diszkréten muzsikáltak, az ifjabb hölgyeket a lovagjaik felkérhették táncolni, majd zene végeztével vissza kísérték őket a családjukhoz.

A férfiak az asztalnál vitatták meg az aktuális politikai és gazdasági híreket, eseményeket.

Egy nyár végi szombat kora délutánján a Báró kúriájában jött össze a társaság.

Név szerint Kattassy Jánosnak hívták a bárót. Azt, hogy melyik őse hogyan kapta e ragadvány nevet, senki nem tudta. Háta mögött mindenki így nevezte. Kattassy úr tudott róla, de mivel már az

Fokkné Borbély Marianna alkotása: Álmodó
Paverpol technika

apját, sőt a nagyapját is így nevezték, nem zavarta. Talán még természetesnek is tartotta.

A Báró egyenes, becsületes, de igen szegletes, vonalas ember volt. A felesége házasságuk 18. évében rövid szenvedés után örökre lehunyta szemét. Két lány és egy fiú maradt utána árván. A gazdagság irányításán kívül a gyerekek neveltetése is az ő feladatává vált.

Másfél év múlva egy budapesti barátjánál megismerkedett egy nála jóval fiatalabb ifjú özvegyasszonnyal. Neki nem volt családja.

Alig fél éves ismeretség után szűk családi körben megtartották az esküvőt. A lányok közül a kisebbik örült a hírnek, a nagyobbik kissé húzta az orrát. Nyíltan soha nem szállt szembe apja akarásával. A fiú közömbösen reagált.

Hedvig (Hédi) - így hívták az új feleséget- művelt, okos, víg kedélyű asszony volt. Értelmiségi családból származott. Elvégezte a Tanárképző főiskolát, magántanárként vállalt órákat. Tíz évig éltek együtt mérnök férjével, aki egy sajnálatos baleset következtében meghalt. Szüleit is korán elveszítette, egyedül élt, magányos volt.

Tetszett neki a Báró nyílt tekintete, egyenes jelleme. Lassan beleszeretett a férjbe. Úgy érezte, mellette mindig biztonságban lehet.

Házasságkötés után leköltözött a kúriába. Rövidesen átvette a gyerekek nevelését. Nem annyira a szigora, mint a közvetlensége, kedvessége hatott a gyerekekre, akik csakhamar kitűntek a társaik közül műveltségükkel. Egy idő után a nagyobbik lány is megbékélt, olyannyira, hogy néhány bizalmasabb titkát is megosztotta „mostohájával”.

Mint mondtam, Kattassyné alapjába véve vidám ember volt, szerette a tréfát. A férje vonalassága, négy szemközti ellentmondást nem tűrő megjegyzései, a megboldogult feleség viselkedésének példaként való emlegetése idővel konszolidáltabbá tették.

Vidékre költözése után megszerette a lovaglást. Heti két-három alkalommal egy-két órára kilovagolt a közeli erdőritkításra, rétekre. Egy idő után ragaszkodott, hogy egyedül mehessen, ne kísérje senki. Bárót először bosszantotta a dolog, de végül is tudomásul vette felesége hobbiját. Csak akkor kezdett bosszankodni, ha már erősen alkonyodott, mikor felesége visszatért.

A visszaérkezéskor soha sem szólt, de tekintete elárulta a nemtetszését. Hedvig úgy tett, mintha észre sem vette volna, pedig tudta, hogy nem kerülheti el a szemrehányást, megjegyzéseket. Így múltak el hónapok, évek.

Visszatérve a partihoz, Hédi lelkesen készült a partira. Az ételsor összeállítását szívesen vállalta magára. A vendégek névsorát és az ültetési rendet együtt beszéltek meg Jánossal. Az egyéb teendőket a feleség irányította. A férj bízott az asszony ízlésében, értékítéletében. Mindig kitűnő háziasszonynak bizonyult.

Túl voltak az étkezésen, a zenészek még nem érkeztek meg. Meleg, nyár végi, fülledt délután volt. Beszélgetés, csacsogás csendes moraja töltötte be az udvart. Az idilli nyugalmat csak fokozta néhány baromfi békés, csendes kapirgálásának látványa alig 5-6 méterre a terasztól, az öreg tölgyek tövénél.

Ezt az idillt legfeljebb a kerítésen átrepülő kendermagos tyúk zavarhatta meg, de az is elvegyült a többi társa között, és velük kapirgált.

Ebben a beálló csendben tett egy megjegyzést

Csomósi Pál állatorvos:

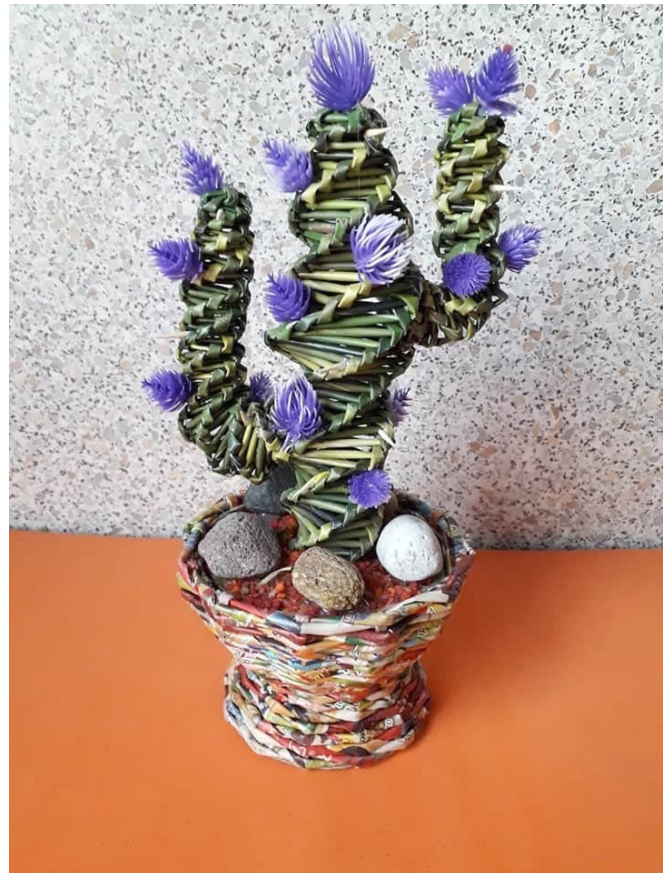
- Nekem nem kellene olyan tyúk, amelyik a szomszéd kakasához jár át! - majd jót nevet saját viccén. A vendégeket egyáltalán nem érdekelte ez a primitív tréfa.

A Báró felállt. Elnézés kért, hogy néhány másodpercre eltávozik - és bement a házba. Talán egy perc telt el, kijött, visszament a helyéhez, de nem ült le. Elővette egy revolvert a zsebéből, röviden célzott és lőtt. A kendermagos holtában repült vagy két métert.

- Részemről a dolog le van tudva! - mondta mosolyogva az állatorvos felé fordulva, és leült.

A revolvert szórakozott mozdulattal asztalra tette. Vegyes, baljós érzések moraja futott végig a társaságon. Senki nem értette sem az állatorvos tréfáját, sem a Báró reagálását.

Ekkor a felesége lassan, méltóságteljesen felállt. Megmarkolta a fegyvert, határozott mozdulattal a halántékához emelte és mielőtt a megdöbbenéstől bárki is mozdulhatott volna, meghúzta a ravaszt.

Prokopecz Ferencné: Kaktusz (papírfonás)

Garajszki Istvánné: A sors keze

A fiatal szép szőke harmincas Karola nem képes túllépni férje halálán. Négy év után is még mindig búskomor, és csak nagyritkán tud örülni egy-egy szép pillanatnak. Azt a pár aprócska örömet és mosolyt is egyetlen pici fia képes elővarázsolni belőle. Már állapotos volt, mikor a férje baleset áldozata lett. Azóta is csak a pici Domi az egyetlen, akinek a társaságát szívesen viseli. Édesanyja és barátnője már egy ideje könyörög neki, mozduljon már ki végre, és menjen társaságba. Lídia Karola anyukájával, Évával karöltve próbálja ismét rávenni a kimozdulásra a fiatal anyukát.

-Ide figyelj csajsz! A hétvégén kirándulni megyünk a szokásos csoportunkkal a hegyekre. Velünk kell jönnöd! Reggel megyünk, este jövünk. Friss levegő, mozgás, könnyed csevegés. És első-sorban emberek!

-Nem tudom. Nem nekem való.

-De! Neked való! Mindig is szeretted kirándulni. Már úgy besavanyodtál, hogy messzire érzem az ecetes szagodat!

-Nem tudom. Nem szívesen. Hová teszem addig Domit.

-Anyukád vigyáz rá. Már máskor is megtette, és sose volt gond.

-És ha nem ér rá? -Néz az édesanyjára Karola.

A tekintetében benne van, azt várna tőle, ne érjen rá.

-Ráérek! Domira bármikor!

-És sokan lesznek?

-Olyan huszan. Kábé annyian szoktunk menni. Ez egy állandó csapat. Egy két ember mindig hiányzik.

-Akkor én már nem is kellek oda.

-De kellesz! Beszéltem velük. Várnak téged is szeretettel.

-Na jó. Talán megpróbálom.

-Reggel hétre nálam legyél! Mellettünk a téren van a találkozó. Érted? Hétre nálam!

Rögzíti még egyszer az időpontot, Karola jól véssze az emlékezőbe, és elviharzik a barátnő.

Karola hétvégére mindent elintéz, édesanyja már félhétre nála van, csak a lánya hagyja már el végre a lakás nyújtotta menedéket. Igaz eljár vásárolni, meg a kisfiával a játszótérre, de máshová nem. Most is izgatottan indul. Még vagy háromszor fordul vissza valami kitalált dolog miatt, mire Éva

határozottan kitessékeli a lakásból. De azért hét előtt pár perccel megjelenik Lídiánál. A barátnő csak ránéz, és már mondja is a véleményét.

-Te hogy nézel ki? Nem temetésre megyünk! Miért nem teszed már félre ezeket a fekete ruhákat?

-Már megszoktam. Tudod Domokos miatt.

-Ezzel nem hozod őt vissza! Lépj már tovább! ...

Gyere! - Rántja be Karolát a lakásába, és előkap a szekrényéből két színes pamut pólót.

-Vedd fel, amelyik jobban tetszik! Most! ... A fekete halász maradhat!

Karola még nézegetné, de a barátnője ismét rászól, ne húzza az időt, mert menni kell. A megszeppent nő a szolidabbat választja. Rózsaszín alapon apró fehér virágok. A másik nagyon színes volt. Olyan már évek óta nem hordott. A méret is pont jó, hasonló alkatúak Lídiával.

-No tessék! Mindjárt emberi kinézeted van! A feketét hagyd itt. Vedd úgy, hogy cseréltünk!

Karola még variálna, de Lídia már tolja is maga előtt, ki az ajtón, mert igyekezniük kell. A térre érve már szinte mindenki ott van. Még a busz is, amivel menni fognak. A barátnő bemutatja a csapatnak Karolát. No nem mindenkinek külön, hanem csak úgy egyszerre mindenkinek. A csoport tagjai szinte egyszerre köszöntik az új csapattagot, ám egy sötét hajú magas fiatalember szükségét érzi a személyes bemutatkozásnak.

-Szia Karola. Laci vagyok. Örülök, hogy velünk jössz. Kell ebbe a társaságba végre már több fiatal is.

És nyújtja a kezét az üdvözléshez. Lídia meglepődik a férfi tettén, mert idáig inkább visszahúzódnak tartotta. Karola meg zavarban van. Nem tudja, hogyan reagáljon. Önkéntelenül is végig méri a bátor rajongót. Csinos. Jegyzi meg magának egészen hátul, a gondolatai legmélyén. Majdnem annyira jól néz ki, mint Domokos volt. Vagy lehet, hogy még sármosabb? Érdekes mosoly társul a karakteres arcához. Vagy csak az emlékei játszanak vele? Lehet már nem olyan tiszták? De ennek az átgondolásához csak egy pillanatra volt szüksége. Igazán bevallani már nem is meri még önmagának sem, hogy tetszik a férfi neki. Gyorsan próbál valami épkezláb mondatot kipréselni magából.

-Én is boldog vagyok, hogy itt lehetek. Bár Lídiának tartozol köszönettel. Ő cipelt el ide.

A férfi Lídia felé dob egy apró köszönömöt, és tovább próbál ismerkedni az új csapattal.

-Örülök, hogy itt vagy! Meglátod milyen klassz lesz! Szereted a hegyeket?

-Valamikor szerettem. De már régen nem jártam sehol. Lehet úgy elfáradok, majd húznotok kell, mert nem lesz erőm felmászni.

-Vállaljuk a kockázatát! Igaz Lidi?

Néz huncut mosollyal a barátnőre a férfi, és mosolygós tekintettel cseveg Karolával. A buszon megkéri a két nőt, ugyan, mint a csoport fiatalabb tagjai, üljenek már hátra, ott egymás mellett tudnának helyet foglalni. Természetesen Karola mellé ül. Lídia hagyja, mert gyorsan levette a pasi nyomulásának miértjét. Mivel ő már előzőleg elmondta a társaságnak, olyannal jön, akit ki kell rángatni a gödörből, és egyedül van, hát biztosan ezért hajt. De ennyire? Mikor kiszállnak a járműből, és elindulnak meghódítani a hegyet a gyönyörű tavaszi napsütésben, Laci akkor se tágít Karola mellől. Egy-egy meredekebb résznél a karját nyújtja, legyen mibe kapaszkodnia a nőnek. Ahol meglát egy szép mezei vagy erdei virágot, azt leszedi, és a Karolának nyújtja. Mindenben segíti, és végig szóval tartja. No meg kérdegeti. A kirándulás végére már azt is tudja, a nőnek négy éve meghalt a férje, és van egy gyermeke. De mindez nem zavarja. Találkozót kér tőle. Karola még kicsit nehezen, de Lídia unszolására rááll a randira. Majd mégsem akar elmenni, mert arra gondol, ez lehet nem

véletlen. Hogy ezt az egészet a barátnője szervezte így. Lídia nehezen érteti meg vele, semmi köze az egészhez. Ő csak kirándulni vitte. Egyébként se kötelező számára semmi. Ha nem érzi jól magát, legfeljebb ott hagyja Lacit, és hazajön a biztonságot nyújtó otthonába. Még rágódik rajta, de mire eljön a találkozó ideje, lázasan készülődik. Mégiscsak kiváltott belőle valami érzést ez a férfi. Az első randit utána még több követi. Karola egyszer csak azt veszi észre magán, boldogabban jár kel a lakásban, és nagyon várja a Lacival való találkozásokat. A férfi szintén bolondul a nőért. Kedvesen udvarol, nem sürgeti, de azért apró jelekkel igyekszik a nő tudomására adni, ő ezt komolyan gondolja. Már túl vannak az első csókokon, mikor egy találkozó után Karolát Laci hazakíséri, és éjszakára is marad. Az édesanyának reggelre van némi lelkiismeretfurdalása, de azért sokkal boldogabb, mint még Lacival való találkozás előtt volt. Éva és Lídia azonban próbálják helyre billenteni a lelkiismeretét. Sőt még elhunyt férjének édesanyja is azt tanácsolja, ne maradjon egyedül. Ezek után egyre sűrűbben töltik együtt az éjszakákat. Majd Laci Karola jóváhagyásával oda is költözik. A kis Domit is nagyon megszerette, és a kicsi is a férfit. Már többször apának szólítja. Bár mikor a férfi egyedül marad vele, néha elgyengül, és a kicsi-fiúra nézve potyognak a könnyei. Ezt Karola előtt próbálja titokban tartani, mert nagyon szeretik egymást. Már a nőnek is feltűnt Laci néha nagyon elkedvetlenedik, de nem szokott nála sokáig tartani. Csak nehéz napja lehetett. Néha pont a kicsi fiú vidítja újra fel. Újból igazi családként kezdenek élni. Karola és Laci örül minden együtt töltött pillanatnak, ezért elhatározzák, hogy tovább lépnek.

-Drága Karola. Nagyon szeretlek. Szeretném megkérni a kezéd. De mielőtt igent mondanál, még tudnod kell valamit rólam.

-Igen! És mit?

-Nekem volt régen egy balesetem. Egy olyan dolog, amiről nem tehetek igazán, de mégis sokszor nagyon le tud törni, ha eszembe jut. Én elütöttem egy bicikliző fiatalembert, aki belehalt. Azt mondták a felesége éppen kismama volt. Sokszor jut eszembe, mikor Domikára nézek. Körülbelül ennyi idős lehet ő is.

-Mit csináltál? Biciklist ütöttél el? -Hűl ki még a tekintete is Karolának.

-Sajnos igen. Volt egy defektem, és irányíthatat-

lanná vált az autóm. Ott futottam rá egy előttem haladóról leesett hegyes vasra. Nem akartam. Még gyorsan se mentem. Egyszerűen nem tudtam mit tenni. A jogosítványom is meghagyták, de azóta nem vagyok képes vezető. Ezt tudnod kell rólam. Ha autót szeretnél, neked kell levizsgázni.

-És ez mikor történt és hol?

-Négy éve márciusban a Hungárián.

-Te jószágos ég! Milyen kerékpárral volt, akit elütöttél?

-Egy zöld-sárga versenybiciklivel. Miért fontos ez?

-Mert te a férjemet ütötted el! Az én férjemet! Érted?

Karola sírva kiabálja a mondatokat.

-Azonnal szedd össze a holmid, és tűnj el a lakásomból! Ez nem lehet igaz! Ezt direkt csináltad?

A férfi lehajtja a fejét, és talán jobban potyognak a könnyei, mint Karoláé.

-Nem tudtam. Hidd el, nem tudtam. ... De szeretlek.

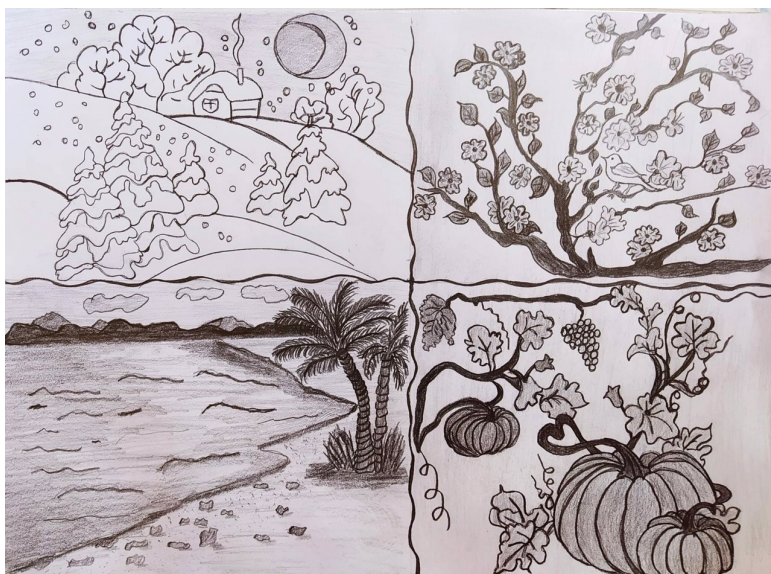
-Menj el! -Kéri Karola sírva.

-Nem tudok. Szeretlek. -Mondja Laci lehajtott fejjel, könnyeit törölgetve. - Ez talán a sors keze. Nekem kell felnevelnem azt a kisfiút, akinek az édesapja miattam nem tudja ezt megtenni.

Átöleli Karolát, aki most iszonyúan érzi magát. De Laci lelkiállapota legalább ugyan ennyire borzasztó. A kis Domi oda megy, mindkettőt átöleli, és ő is sír. Bár ő még nem tudja miért.

Bata Edit Kreatív hobby. Saját elképzelés alapján készült egyedi kézműves alkotás. Mert alkotni jó, alkotni érdemes!

Orosz Zoltánné: Évszakok

Fokné Borbély Marianna: Élet (pirográf technika)

Őszi színekavalkád a Dabik alkotóinak tollából

Versrészletekből alkotott gondolatsor

Garajszki Istvánné: Csend és Vihar

“Csend ült le a tájra, még a szél se lebben.
Tüzesen süt a nap, falevél sem rebben.
De egyszer a kék ég, sötétségbe borul,
Minden madár és vad, rejtékébe vonul.”

Tilingerné Gerlei Ilona: Naplemente

“A nap lehajtja fáradt fejét,
az ég sötétkék felhő-paplanja
takarja be szunnyadásba merülő,
tüzes erejét.”

Szedő Tibor: Őszpárlat

“Múló nyár kabátján szűrt napfény,
aggastyán idő ősz szakállát sodorja,
platán törzsére ráncos fakérget húz,
édes esőcsepp égbolt hulló könnye.”

Hermann Marika: Az ősz

“Az ajtónkon ősz kopogtat,
Színes ceruzát szorongat,
A zöld lombot által festi,
Sárga, piros színt ad néki.”

Figula Csaba: Búcsú a nyártól

“Zizeg a sok levél,
Lépéseid alatt.
A jókedvű nyárból,
Csupán ennyi maradt.”

Cserna Ferenc: Ősz

“Oly gyönyörűséges ősznek a pompája,
Bárhol keresheted, nincsen annak párja.
Árnyak kavalkádja, megújuló színek,
Ismételhetetlen, andalító képek.”

Orosz Zoltánné: Ősz dala

“Hallgatom a dalt, mit suttog az erdő,
Színpompás előadás, lélekmelengető.
Elbúcsúzott a nyár, az év a végéhez közeleg.
Csodáljuk e szimfóniát, melyben csoda, rengeteg.”

Eliza Wolf: Változás

“Érzem, valami változni fog.
Megfordult a szél, lehet...hideget hoz !
Érzi ezt a természet,érzi ezt a lélek.
De semmi baj, ez így természetes!”

N. Sebestyén Katalin: Életfeladatok

“Vallatom tűnő éveim megfakult titkát,
lelkem búsongó zenéjét csendben hallgatom.
Évtizedek hulló őszi levélként eltűnnek,
többé nem láthatom őket soha...”

Dr. Török György: éjféli gondolatok

“Sötét, sivár, kietlen éj van...
Künn barázdát hasít a hóban a szél.
Üres szobámban ég magános mécses,
S szenvedő szívem szomorún zenél.”

Kanizsa József: Csodás e földi élet

Ó Uram, adtál erőt,
Adj még szép életet
Tenni, cselekedni engedj!
Csak ennyit kérek.”

Lengyelne Török Erika: Vallomás

“Nem ígérek semmit, hogy
Jobb lesz, vagy más lesz,
Csak azt kérem, hidd el,
Hogy téged szeretlek!”

Szárnyalj velünk! - pályázati versek

Tűz Dorina: A völgy fehér hollója

Lidérces délibábok kereszteznek,
S követnek az ismeretlenbe.
Mérgező füstöt suttognak,
Álmok virágait elhervasztva.

Régen virágzó csemete,
Mára már csak száradó fenyves.
Rozsdás vassal megkötözve,
Áll kitesztva a puszta tövében.

Messzeségben sok szép, díszes fa,
Egytől-egyig nemesi sarj.
Dolgozó nép fő célpontja,
E hely, mit úgy hívnak Tökéletességfalva.

Felszínes egy nemesség,
Hol az érzelemmentesség a legnagyobb cél.
Egy új világba ragadt társadalom,
Hol az eredetiség máglyára való.

Víz és gazdagság lepi el,
Az átokkal sújtott völgyet.
Tudatlanság, mint legnagyobb kincs,
Ajándék e boldogtalan népnek.
Más gondolkozási módot valló,
Sokak számára nem ide való.
Hontalanságra ítélt,
Magányos „alsóbbrendű” lény.

Eső és remény elkerüli
Az álmokkal teli fiataalt.
S a mérgező gáz lassan,
Ivódik bele csontjaiba.

Mássága átok fejére,
Csak bajt hozta a különcsége.
„Hisz az eredeti ötlet túl nagy falat,
Jó lesz a felszínes, sablonos munka.”

Arcát hideg szél karcolja,
Lelkét szétszabdálja.
Szavak sebeit tisztogatja,
Álmait szétszakítja.

„Hisz minek ide célok?
Gyerek kezébe nem valók.
Minek ide álmok?
Csak a baj van velük. Nem látod?”

Kietlen puszta,
Lakója már elhagyta.
Elhagyta a pusztaságot,
S a vele társuló „gondtalan” társaságot.

Antal Emese Enikő: Drága Zongorám

Zene hangjai törték meg figyelmem,
S megszűnt minden, mi valaha létezett.
Gondok, bajok, rémek mind tovaszállnak,
Csak had halljam még egyszer, utoljára!

Ó, be gyönyörű, csodálatos e hangszer!
Színe halvány, hangja soha nem hagy el,
Minden billentyűje egy igazi kincs,
Emlékezetemben örökké izzik.

És ím! felcsendül az ismerős akkord,
S vele együtt az egész világ dalol.
E világ bánatnak többé helyt nem ad,
Amíg drága Zongorám nékem te vagy!

Dr. Rápolthy Hajnalka: Hogyan lettem orvos?

A legkorábbi személyes emlékem úgy 5 éves koromra tehető. Orvos akartam lenni, mint a Keresztanyukám. Akkor még nem tudtam, hogy ez egész pontosan mivel is jár. Nagyon szerettem, szerettem őt és avval akartam foglalkozni, amivel ő. Anyukám szerint már kiskorunkban is a testvéremmel a babáinkat injekcióztuk és fennhangon jajgattunk hozzá. Erre természetesen én nem emlékszem. Így aztán 20 éven keresztül a „Mileszelhanagyleszel?”- kérdésre kész volt a válasz: ORVOS.

Soha nem volt szükség pályaválasztási tanácsadóra vagy családi kupaktanácsra.

Mi a testvéremmel mentünk a saját fejünk után, ez a jó tulajdonságunk ma is megvan. Apukám egy ideig gyógyszerész szakmát javasolt, anya pedig légiutaskísérőt. Sem a számok, sem a repülés nem tartozott azonban az erősségeim közé. Így aztán tanultam a biológiát és a kémiát. Majd jött a gimnázium. Eldöntöttük a testvéremmel, hogy mi Kecskemétre szeretnénk járni. Beleszerettünk a Református Kollégium épületébe. 12 évesen. Így jött az internátus is. Bentlakás. Nagyon nehéz volt. Mindenkinek. Volt azonban egy nagy előnye. Senki sem kényszerített, hogy ide jelentkezünk, a mi döntésünk volt. 6 hosszú év után jött az egyetem és Szeged. Albérlet.

Majd újabb 6 hosszú év. Nehéz volt.

Az áttanult éjszakák, az első szembesülés az emberi elmúlással, az intrikák, a lemondás, az orvosi hierarchia, az orvostanhallgató-lét minden nehézsége, ami, saját bőrömmön tapasztalva valóban nem csak

városi legenda. Mindezt nem lehet senkiből sem „kikényszeríteni”. Ezt akarni kell, vagy születni rá. Vagy mindkettő. Mindenesetre eljött az államvizsga majd az orvosi eskü és a dr. Majd újabb 6 hosszú év. Ebből 5 külföld. Rezidens évek. Németül. A honvágy, a magyar szó égető hiánya. Mikor az utcán megdobbant a szívem, ha „H” betű volt az uniós csillag alatt az autók rendszámabláján, vagy ha véletlenül magyarul beszélt valaki. A vásárok Balaton Imbissében kapható lángos és az adventi forгатag székeley kürtőskalácsának az íze már sós könnyekkel keveredett. Tanultam. Ezért mentem külföldre. Ez tartotta bennem a lelket. Dolgom van és hazajövök. Majd eljött a szakvizsga. Néha magam is elcsodálkozom, honnan ez a sok erő. Hazajöttem. Újabb szakvizsgára készülök. Itthon. Közben folyik a rendelés és a Betegek mesélik az anekdotákat a Lakosdoktorról. Aki nekem a „Lakospapa”. Aki előbb lovaskocsival majd Trabanttal sietett a Betegeihez, mindenkire volt egy jó szava és akkor vette elő hosszú-hosszú idő után a tároगतót, amikor a Keresztanyukámat felvették az orvosegyetemre.

Boldog vagyok. Valami láthatatlan erő vezetett erre az útra. Talán nem is annyira láthatatlan. Nézem a kislányom. Lakos-lába van. Remélem a szíve egy darabja is az. Azt kérdezte a minap, hogy hol a Lakospapa? Azt válaszoltam: „Az égben. Ő sokáig tett jót a Földön. Elment, hogy átadja a helyét a fiatalabbaknak.” Megelégedett a válasszal és kérte a „doktoros táskáját”.

Dr. Vermes György

Kedves Olvasó!

Az Alkotó vendége Dr. Vermes György író, költő, aki tartalmas, izgalmas életút folytatásaként kezdett el foglalkozni az irodalommal. Elmondhatjuk róla, hogy a haiku és a limerick "nagymestere". Fogadják szeretettel rövid bemutatkozását. Alkotásaiból az Alkotó rovatunkban is olvashatnak.

Vermes György: Naplemente

Mindenkinek van
Aranyhídja. De ki tud
Átmenni rajta?

Ma már nyugdíjas gazdasági szakember vagyok, aki kissé későn kezdte el az irodalmi tevékenységet, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut, valamint az utóbbi időkben prózával is próbálkozom. Mára már 3000 feletti számú limericket és 1500 haikut írtam. Gazdasági életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több, mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben, Latin - Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

15 éve már, hogy limerickeket írok, magán és nem magán kiadásban 4,2 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti : Bakugrás (2004), Békaugrás (2006), Rúdugrás (2008) és a legutolsó, a Távluugrás, (2012). A 0,2 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick - Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában. A Balassi Kiadó Emlősök c. könyvében pedig a haiku angol fordításokat jegyzem. Emellett megjelent két válogatás CD is Németh Nyiba Sándorral való együttműködésben, CD-re Ugrás, illetve Limerickbe ugrás címmel (2016). Haikuim különböző antológiákban jelentek meg, önálló könyvben még nem került sor a kiadásukra. A Haiku Világ Társaságban rendszeresen jelennek meg az évkönyvben.

A magyar Haiku Klubnak és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok és vezetőségi tagja vagyok a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek. Számos évkönyvben és antológiában vagyok jelen, a Barátok Verslista Sodrásban éves antológiájában jelen vagyok, és társszerzője vagyok az 1150 Haiku és az 1150 Apeva című kiadványoknak is. A Facebookon is több helyen vagyok jelen, szerkesztője vagyok a Gondola Művészeti Magazinnak, a rövid versek a területem. Figyelek a Latin-Amerikai Irodalmi életre is, elkezdtem perui költők alkotásait fordítani, ez egy folyamatos tevékenységgé vált.

Szeles György: Mi nem lesz belőlem?

Ne várjon rám a Parnasszus,
Nem lesz belőlem kongresszus.
Nem leszek én tananyag,
Bár verseimben van anyag
S az olvasó szólhat: Ó basszus!

Mitták Ferenc

„Életem összefonódott a szülőfalum, szülővárosom, Dabas-Gyón elmúlt évtizedek beli életével.“
írja Mitták Ferenc Dabas díszpolgára A szülőföld illata című írásában.

A SZÜLŐFÖLD ILLATA

„Kimondhatatlanul szeretem azt a homokbuckás, egyáltalán nem szép vidéket, kerek nyárfaerdőivel, itt-ott elszórt, fehér falú tanyáival, a tarackos mezőt, amelyet a hegyvidékek selymes füve helyett a királydinnye szúrós tüskéje borít és a búza-és kukoricaföldeket szegő garádokat, sűrűn benőve a licium bokraival – azt a vidéket, ahol vidám, gondtalan gyermekéveimet töltöttem, ahol az első ifjúság bohó, édes ábrándjait álmodtam át. Kedves nekem az én falum, a széles nagy utcával, két oldalt beültetve lombos akácokkal... Szeretem és vágyva vágyik oda a lelkem vissza...”

A fenti sorokat gróf Vay Sarolta (gróf Vay Sándor 1859-1918) írta szülőfalujáról, Dabas-Gyónról. A neves író, publicista a kedves soraiban hitet tesz a szülőföld szeretete mellett, ahol gyerekeveit és ifjúságát töltötte. Vay Sarolta élete végéig szeretettel emlegette Dabast és Gyónt, az ottani nagyszerű embereket. Ezért választottam ezt az idézetet, mert én is hasonlóan érzek a

szülőfalum iránt, büszke vagyok rá és az ott született hírességekre: Vay Sarolta mellett Gyóni Géza (1884-1917) költőre, a Halászkokra, a Zlinszkyekre és másokra.

A szülőföld illata, levegője, az utcája és házai, a határnevei belém ivódtak, a részeim lettek; ha nem is vagyok ott, velem vannak. Most is érzem a volt házunk előtt húzódó Kálvin és Peszéri úton vonuló gulya és konda által felvert por illatát, a gulyás kürtjének és a kondás tülkének harsogását. A „MEMENTO Nyáresti levél féle a kalocsai érseknek” című versemben ezekről az érzésekről, a szülőföld iránti önzetlen szeretetről írok:

„Kedves Barátom, szülőfalunkban jártam,
a minap ismerős utcáin kószáltam,
küldöm neked a hazai föld illatát, -
rám mosolyogtak, tudod, a sudár nyárfák,
utca hirdeti kis gróf Saroltánk nevét,
láttam a Zlinszky kastélyt, volt iskolánkat
Kossuthot idéző Halász-kúriákat,
meg a határt, a Kenderföldet, Eprest,
a Turjánost, Pap-hegyet, a Peszéreket,
magam mellé téged odaképzeltetek.
Múlik az idő, sokat változott minden,
mint régen, éppúgy dolgosak az emberek,
ó „Csak egy éjszakára...” békesség legyen,”

Életem összefonódott a szülőfalum, szülővárosom, Dabas-Gyón elmúlt évtizedek beli életével: a bába-asszony ott segített 1949-ben a világra, ott jártam 1956-1964 között általános iskolába és gimnáziumba 1964-1968 között. 1973-1975 között ott volt az első munkahelyem a Nagyközségi Tanács közigazgatási

apparátusában, 1974-ben ott kötöttem házasságot és létrehoztuk a Gyóni Géza Baráti Kört, szerkesztetem Dabas évkönyvét. Évtizedekig segítettem a város kulturális életét, fáradozásaimat 2006-ban Díszpolgári cím adományozásával ismerték el. 2008-ban fiatalabb fiam is Dabason kötött házasságot, 2014-ben ott erősítettük meg feleségemmel a 40. házassági évfordulónkon a frigyünket.

2014-ben az önkormányzat a Dabasi Gimnázium alapításának 50. évfordulójára megjelentette a „Nyíló ablakok, A Dabasi Gimnázium diákja voltam. Diáknapló 1964-1968-ból” című kötetemet. 2019 októberében családi és baráti körben Dabas-Gyónon emlékeztünk meg születésem 70. évfordulójáról.

Mondhatom, hogy boldog és szerencsés ember vagyok. A 70. születésnapomra jelent meg a „MEMENTO. Válogatott versek 1960 - 2020. MORZSÁK 1-2.” című könyvem. A versek között a legutolsó a „Sírvers”, amelyben megjelent a Vay Sarolta-i gondolat, hatás:

„Nem haltam meg, csendben pihenek
Akáclomb, lícium levele
adjon árnyat sírkeresztemre,
királydinnye szúrós tuskéje
űzze el a gonoszt éntőlem.

Halandó, állj meg itt pár percre,
gondolj a lent nyugvó emberre;
nem volt hibátlan,- de bűnös sem,
csak élt, alkotott és szeretett;-
védjen meg utadon szelleme!”

Záró gondolatként megerősítem, hogy a szülőföld iránti büszkeség, szeretet mindannyiunkat végigkísér az életünkben. Ez így is van rendjén, így természetes: a szülőföldből vétetve születünk, élünk, segítjük egymást, majd szerencsés esetben az anyaföld fogadja vissza testünket, amikor eljön az ideje. Apai felmenőim, szüleim, sok rokonom a gyóni temetőben alusszák örök álmukat, majdan ott szeretnék nyugodni én is.

Mitták Ferenc: Szilánkok 1.

1.

Az emberi élet egy nagy görbe:
születünk tehetetlen csecsemőnek,
életünk delén a csúcson vagyunk,
öregként újra kisdiedkorba jutunk.

Mégis szép az élet, ha úgy éled,
megragadod a lehetőséget,
nem várod a mannat, teszel érte,
hogy többször öröm, mint bánat érjen.

4.

Örök boldogság - ne kutasd - oly nincs,
megtalálhatatlan rejtélyes kincs,
Van boldog óra, perc és pillanat,
melynek emléke mindig megmarad.

A Dabik aranytorkú énekese

Soós-Györffy Katalin pártoló tagunk a táborfalvi Művelődési Ház vezetője, kézműves, énekes előadó. Az elmúlt egy évben több műsorunkban is énekelt, és csodás hangjával, kedvességével elbűvölte a közönséget. Az Alkotóban kézműves tevékenységéről mesél nekünk.

Nyáradszeredában születtem és ott éltem életem legfogékonyabb korszakát a gyermek és ifjúkoromat. Az erdélyi néphagyományok, a helyi és családi szokások s értékek egész életemre meghatározó élményeket adtak.

Kezdetben inkább hímeztem. Keresztszemes és írásos garnitúrákat készítettem. Majd jött a horgolás aztán a kötés korszakom. Később a makramézás lett a legszebb időtöltésem.

Közbenmindenféle kézművestechnikával foglalkoztam. Sőt évek óta kézműves gyermekfoglalkozásokat is tartok.

Jelenlegi hobbym a frivolitás. A frivolitás, más néven hajócsipke, sajátos hurkolással készített gyűrűkből és ívekből álló könnyed csipkeszerű kézimunka. Kétféle eszközzel is készíthető. Két darab hajó alakú fából vagy műanyagból készült hajócskával, valamint tüvel. Én csak tüvel dolgozom. Leginkább ékszereket készítek pl.: fülbevalókat, nyakláncokat, nyakékeket, karkötőket, gallérokat, ruhadíszeket, de készítettem már terítőt, frivolitás tojásokat és karácsonyfadíszeket is.

Alkotásaimat több kiállításon is bemutatthattam. Bízom benne, hogy munkáimmal nemcsak magamnak, hanem mások számára is örömet szerezhetek. A kézművesedés mellett nagy szerelmem az éneklés. Operett dalokat, operaáriákat énekelek. A Gyóni Géza Irodalmi kör számos irodalmi rendezvényén vettem részt énekesként. A dal és a versek, a zene és a költészet összekapcsolódva kiegészítik egymást, gyógyítanak, vigasztalnak, tanítanak, szórakoztatnak. Egy szóval: adnak.

Mivel e célom egybeesik az Irodalmi kör céljával, így örömmel csatlakoztam a közösséghez.

Velünk történt

A nyári Alkotó megjelenése alkalmából a Dabas rádió riportot készített Hermann Marikával. A kulturális folyóiraton túl szó esett a Dabik jelenéről és jövőjéről is.

A Nándorfehérvári diadal emléknapján Cserna Ferenc tagunkat - A déli harangszó - című verse kapcsán kérdezték.

Postázásra kerültek a Szárnyalj velünk című pályázaton résztvevők nyereményei, ajándékai.

Több kedves visszajelzést kaptunk. Köszönjük!

Mementó: Trianon 1920-2020

Emlékező kisfilmben versduettel emlékeztünk. Hermann Marika és Cserna Ferenc mondták el Sajó Sándor: E rab föld mind az én hazám című versét. A kisfilmet Szűcs Szilvia készítette.

A Gyóni Géza Irodalmi kör nevében Hermann Marika és Dr. Török György koszorút helyeztek el a költő emléktáblája előtt, a városi ünnepség keretében.

A koronavírus okozta zárlatok feloldását követően találkozásaink folytatódtak.

Közös műsor keretében tisztelegünk Gyóni Géza költészete előtt. "Véres harcok verték fel hírét, De csak a béke katonája volt."

(Gyóni Géza: Sírvers)

A www.dabik.hu oldalon Gyóni Gézára emlékeztünk, a költő születésének 136. halálának 103. évfordulója alkalmából. A költő "Álom a sátorban" című versét: Janicsák Jánosné szavalta el, melyről videofelvétel is készült.

Megünnepeltük Dr. Török György tagunk 82. születésnapját.

Verssel, harangszóval, tisztelettel emlékeztünk a Nándorfehérvári diadal hőseire.

Vendégünk volt Valentyik Ferenc úr helytörténész, aki Gyóni Géza életéről, munkásságáról tartott egy rövid ismertetőt, melynek végén felolvasta a költő alábbi versét.

Gyóni Géza: Az élet titka

Az élet titka: őszinteség -
S kerülük egymást a testvérek.
Csak akkor ismernek egymásra,
Mikor szállóban van a lélek.

Ó bús tengere vérnek, szennynek
Mikor, mikor, mikor apad már,
Ha egymásra sosem ismertek,
Testvérek - csak a ravatalnál.

Lelkesen készültünk az augusztus 31.-i találkozónkra, amikor a dabasi Nyugdijas klub közreműködésével, és a helyi Önkormányzat támogatásával házigazdái lehettünk Cserna Ildikó, Liszt Ferenc díjas operaénekesnő, tiszteletbeli tagunk színvonalas, sikeres dalestjének.

Részletes tájékoztatót a téli számunkban olvashatnak az érdeklődők.

Kölcsey Ferenc

Kölcsey Ferenc 1790. augusztus 08.-án született köznépmesesi család gyermekeként. Tanulmányait a debreceni Református Kollégiumban végezte. Kiszélesedett érdeklődési körének köszönhetően minden tantárgy érdekelte.

Folytatott jogi, filozófiai tanulmányokat, gazdálkodott a birtokán, igaz nem nagy sikerrel. Kiemelkedő szerepet töltött be a közéleti, politikai életben. Kiváló szónokként elkötelezett híve volt a haladásnak a reformoknak. A Magyar Tudós Társaság igazgatótanácsa kinevezte őt rendes akadémiai tagnak, ám életének fő értelme mégis az irodalom művelése volt. Nagy műveltségű ember lévén tanulmányozta a francia, a német, a görög, a latin irodalmat, de a kortárs szépirodalom is érdekelte.

Kölcsey Ferenc kiemelkedő helyet foglal el irodalmunk történetében. Munkássága nyomán a magyar stílus jelentősen fejlődött. Bíráló szellemű megnyilvánulásai, gondolatai új eszméket ébresztettek.

A könyvek szeretete már gyermekkorában fellángolt lelkében, s ez élete végéig elkísérte. Tizenhat éves korától írt verseket, majd kivonatokat, esszéket, szónoklatokat....lírai és prózai műveket.

Kölcsey, Kazinczy Ferenc kiváló tanítványa, és barátja volt, s ez a költészetére jelentős hatást gyakorolt. Igaz, az idő múlásával kapcsolatuk meglazult.

Kölcsey Ferenc gyűjtötte a magyar nyelvű irodalmi alkotásokat, támogatta a nyelvújítást. Magánéletét titkok szövik át. Családot nem alapított, de elhunyt testvére családját támogatta. Édesanyja nemes Bölöni Ágnes volt, aki erdélyi származású, ezért a költő félig erdélyinek vallotta magát.

Hazaszeretete verseiben, alkotásaiban is megnyilvánul. Hazafias költészetének kiemelkedő alkotásai: Himnusz, Huszt, Zrínyi dala.....

Hazaszeretete verseiben, alkotásaiban is megnyilvánul. Hazafias költészetének kiemelkedő alkotásai: Himnusz, Huszt, Zrínyi dala.....

1823. január 22.-én fejezte be a Himnusz című művét, melyet 1844-ben Erkel Ferenc megzenésített. Ez a mű lett hazánk nemzeti himnusza. A Himnusz című vers befejezéséhez január 22.-hez kötődik a Magyar Kultúra Napja.

Kölcsey Ferenc életének 48. évében, 1838. augusztus 24.-én hunyt el.

Kölcsey Ferenc: Huszt

Részlet:

“És mond: Honfi, mit ér epedő kebel e romok ormán?
Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?
Messze jövődővel komolyan vess öszve jelenkort;
Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül.”

Kölcsey Ferenc: Emléklapra

Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
hagyd örökül ha kihúnysz: A Haza minden előtt.

Hermann Marika

Hermann Marika: Tobi és a kacagó falevelek

Tobi és anyukája, a parkon keresztül baktattak hazafelé. A fákról ringatózva hullottak alá a sárga, és piros falevelek. Tobi éppen elkapott egy pirosat, amikor egy sárga falevél ellibegett az orra előtt. Gyorsan zsebrevágta a piros levelet, és a sárga nyomába iramodott.

- Ne szaladj messzire! - szólt utána az anyukája, de Tobi nem figyelt rá.
 - Úgy is elkaplak! - kiáltotta, és futott a sárga falevél után.
 - Engem ugyan el nem kapsz! - nevetett a falevél, és felrepült a magasba.
 Meglátta ezt, a fatetején játszadozó manócska, és lekiáltott Tobinak.

- Itt van ez a piros lufi, fújjad fel jó nagyra,
 ha elég nagy, akkor véled, felszáll a magasba,
 ám, oly huncút ez a lufi, dirr-durr, ha kipukkan,
 akkor bizony te lefelé, fogsz repülni gyorsan!

Tobi ámulva nézett felfele, és ekkor, egy piros lufi pottyant a lába elé. Gyorsan felkapta, és fújta, ahogy csak bírta. A lufi egyre nagyobb lett, és egyszer csak felemelkedett Tobival a magasba. Ott nekilendült, és egyenesen a sárga falevél után iramodott.

A falevél igen meglepődött, amikor meglátta őket.

- Ez a lufi úgy száguld, mint a szélvész - gondolta, és igaza is volt. Tobi ujjongott örömeiben.

- Látod milyen gyors, az én óriási piros lufim? - kiáltotta a falevélnek, majd gondolt egyet, és fújni kezdte a lufit, hogy az még nagyobb legyen.

Nőtt is a lufi, mint eső után a gomba, Tobi meg csak fújta, fújta, egészen addig míg - durr! - a lufi egy nagyot pukkant, és Tobi sebesen zuhanni kezdett lefelé.

- Segítség! Segítség! - kiáltotta ijedten.

A sárga falevél meghallotta Tobi kiáltását, odarepült hozzá, elkapta, és gyengéden letette a földre.

Amikor Tobi anyukája odaért, Tobi már a földön pihegett.

- Ígérd meg, hogy többé nem szaladsz el ilyen messzire - mondta anyu, és átölelte Tobit.

- Soha többé - ígérte meg Tobi, majd felvette a földről a sárga falevelet, és megsimogatta. - Köszönöm, hogy megmentettél - súgta neki kedvesen.

- Szóra sem érdemes, hiszen barátok vagyunk - kacsintott rá a falevél.

- Nagyon jó barátok - helyeselt Tobi -, és ha anyu megengedi, eljöhetnél hozzánk.

- Az szuper lenne! - örvendezett a falevél.

Tobi odafordult az anyukájához.

- Anyu, ugye hazavihetem ezt a falevelet?

- Hazahozhatod - bólogatott anyu.

Müller Dóra (11 éves) rajza

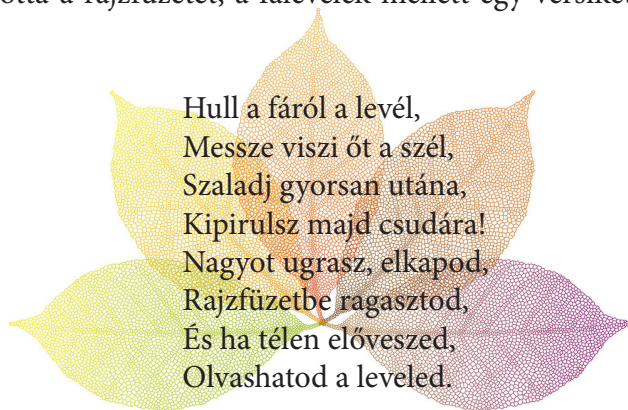
Tobi egyik kezével megfogta anyu kezét, a másikban a sárga falevelet szorongatta, és sietősen tovább indultak.

Otthon Tobi keresett egy üres rajzfüzetet, és beleragasztotta a sárga falevelet.

- Itt jó helyed lesz - mondta, majd felcsillant a szeme, mert eszébe jutott, a piros falevél.

Elővette a zsebéből, és odaragasztotta a sárga mellé. A falevelek nagyon megőrültek egymásnak, és elhatározták, hogy meglepik Tobit egy versikével. Egész éjjel ezen dolgoztak.

Reggel, amikor Tobi kinyitotta a rajzfüzetét, a falevelek mellett egy versikét talált, amit anyu felolvasott neki.

Hull a fáról a levél,
Messze viszi őt a szél,
Szaladj gyorsan utána,
Kipirulsz majd csudára!
Nagyot ugrasz, elkapod,
Rajzfüzetbe ragasztod,
És ha télen előveszed,
Olvashatod a leveled.

- Ez nagyon jóóó! Köszönöm szépen! - kacagott Tobi, és a falevelek vele kacagtak.

Orosz Zoltánné: Tündérke

Csillogó harmat borítja a tájat.
Kicsiny tündér először hagyja el a szülői házat.
Félénken csapdos, körbetekint;
Tarka lepkének, kis madárnak búcsút int.

Kacagva száll tova, báránfelhők között,
A Nap sugarai szóródnak szét feje fölött.
Amerre csak jár kivirul minden,
Rózsa, liliom szirma libben...

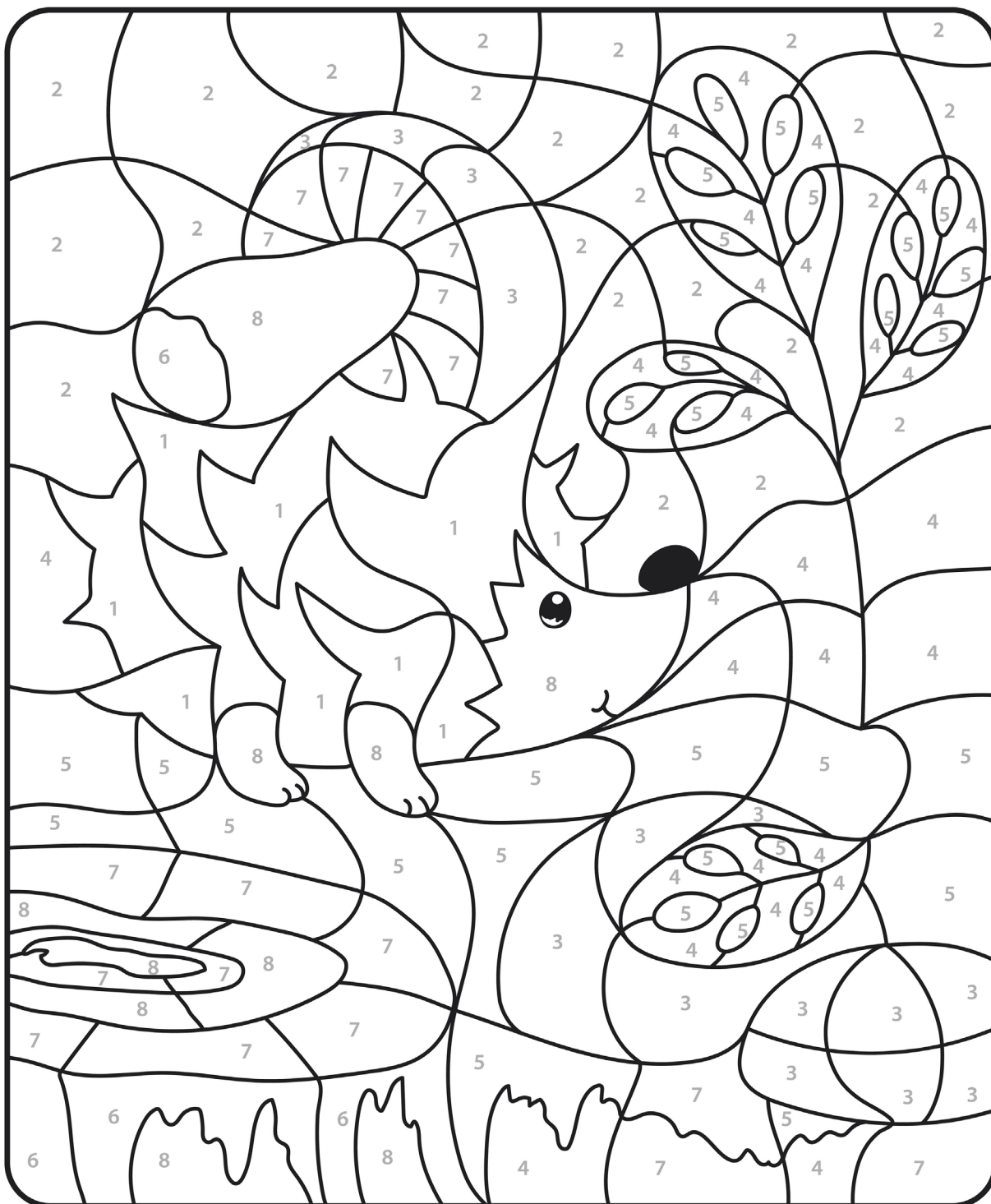
Csillámport szór fűre-fára
Játszadózó kislány feje búbjára .
Mókusok, őzek vidáman köszöntik,
Mindenhol szívből szeretik!

Szárnyal tovább, örömet visz minden házba:
Kis családba, nagy családba.
Apró kis lény ő, de a szíve nagy,
Gondoskodó szeretete Téged soha el nem hagy!

VARÁZSKÉP

Színezd ki a képet a megadott színek alapján!

◆	HEGEDŰ TARTÓJA	SEJT, GYANÍT	LAJSTROM	KÓRHÁZ JELE	INTERCITY	◆
1						N ↘
RENDEZŐ- IRODÁNK				RADIOLÓGIAI ESZKÖZ		
VILÁGOS LÓSZÍN					KÖZÉPKÉK!	
...-VÉGH ISTVÁN; ÍRÓ					NAGYON RÉGI	
◆	2	ENNEK A TULAJDONA	RYDBERG- ÁLLANDÓ HOSSZÚSÁG JELE	A VÉGÉN ERESZT!		STRÁZSA
				CHRIS ...; ÉNEKES		HIVATAL NÉMETŰL
TÚLFIZETÉS					... ANYÓ; PEER GYNT	
					KÁVÉ!	
A KÖZELEBBI			TEKINTETES, RÖV.			MIATT, NÉPIESEN
			ELLENÁLLÁS JELE			INDULATSZÓ
◆	LH					
						RÓMAI EZER

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!

A beküldők között egy Dabik bögrét sorsolunk ki! Beküldési határidő: 2020. november 30.

Röviden a haikuról

“A haiku a 17. században vált népszerűvé Japánban, legnagyobb képviselője Macuo Basó. A haiku 17 szótagból álló, háromsoros költemény, amely a természeti képek ábrázolásán keresztül közvetít mély filozófiai tartalmakat. A klasszikus haiku személytelen, szigorúan csak a képnek és a gondolatnak ad teret.”

“A műfaj a 20. századra Európában is népszerű lett. Magyarországon a leghíresebb képviselői Fodor Ákos és Tandori Dezső, de Faludy György, Radnóti Miklós és Kosztolányi Dezső is írt haikura emlékeztető, vagy a szellemiségét átvevő műveket.”

Vermes György: Haiku csokor

A nagyotmondás
Ellen jó védekezés
A nagyothallás!

Na, most lebuktál!
Tudom, kivel csalsz meg, csak
Azt nem, hogy mivel!

Uram, mi a szex?
Kérdd Évát! És mondd Uram,
Mi az a migrén?

Sajtködmönbe bújtatott csirkemell

Végy ujjadra csipet vajat izibe,
Kenegesd a tálnak alját telibe.
Szeleteljél csirkemellet lapjába'
Sózás után rakjad a tál aljába.

Ám de előbb a húsit lisztbe forgasd,
Majd a felvert tojásba megmártogasd.
Na, de hogy a tojástól ne csöpögjön
Illik reá a reszelt sajt kisködmön.

Ily csinosan felöltözve, formázva,
Mehet a jénai tálba sorjába.
Ékszernek a bacon mostan megteszi,
Mikor serceg illatot is ad neki.

Ha maradt még a lisztből, a tojásból,
Na meg a Trapp Pistáéknak sajtjából,
Keverd össze, zuttyantsd a hús nyakába,
Reá pötytyents tejfölpötytyöt javába'.

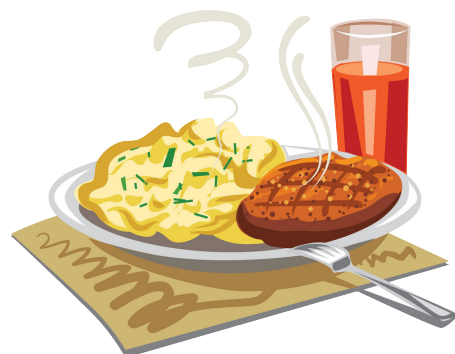
Alufóliával fedjed lefele,
Hideg sütőbe tolhatod befele.
Százhatvan fokon sütögesd mindaddig,
Míg oldalán a sajt nem pirosodik.

Akkor vedd ki, pihentessed ökelmét,
Ez az ebéd most veheti kezdetét.
Szeletelve tedd a krumpli pürére,
Egy kis falat sem marad meg estére.

Hermann Marika

*N. Sebestyén Katalin és Erős Lászlóné Erzsike tagjaink,
főzéssel egybekötött Dabik csapatépítésen*

OLVASÓINK KÜLDTÉK:

Gratulálok. Kívánok jó alkotó közösséget, sok ihletet. Sikerekben gazdag irodalom és műveltség terjesztést. Üdvözlettel. H. László

Határozottan jók a benyomásaim a kiadványról: ami jó, az jó.
Az évszakonkénti lapszám kiadás is reális. Nagyon bájos és üde dolog amit csinálnak, tartsanak ki, nehogy abbahagyják! V. Ferenc

Ó ez nagyszerű ötlet, s fantasztikus kezdeményezés...óriási gratula...
s természetesen nagy munka...hálásan köszönöm a munkátokat... K.Zsófia

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a téli Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Szeretet, család, ünnep, emlékezés, újrakezdés, télidő.

Beküldési határidő: 2020. November 15.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre.

Köszönjük! :)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
2	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
3	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
4	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
5	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
6	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
7	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
8	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
9	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
10	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
11	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ
12	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ	ALKOTÓ

A nyári számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Virtuális Dabik találka

A szerencsés nyertes neve: Tóth Ferencné

Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét (Dabik bögre) postán juttatjuk el!

Dabik Induló

Gyere közénk sej a dabikba,
Oly szép itt az élet!
Rímet faragsz pennád hegyével,
Meghallgatunk téged!
Jöjj, óh, jöjj közénk, csak rád várunk,
Szóval, tettel világot váltunk!
Verssel szép csak az élet.
Jöjj, óh, jöjj közénk, csak rád várunk,
Szóval, tettel világot váltunk!
Verssel szép csak az élet.

Gyóni Géza: És szólt a költő
(részlet)

És szólt a költő:
Nézd, ott messze távol
Egy sugár válik szürke, vak homályból,
Egy kósza, félénk, reszkető sugár –
S oszlik előtte lomha, sűrű fátyol,
Török az árnyék mind, amerre jár.

ALKOTÓSAROK

- Dr. Rápolthy Hajnalka: Bakancslista
 Orosz Zoltánné: Őszi varázs
 Pánti Anna: Nyárból az ősze
 Kovács Éva: A macska és én
 Kanizsa József: Csodás e földi élet
 Tilingerné Gerlei Ilona: A jövő titkai
 Szedő Tibor: Sminkel az őszi
 Reményi Tamás: Lombhullásig
 Vermes György: Haiku csokor
 Eller Mária: Szerelmes szonett
 Lengyelné Török Erika: Vallomás
 Dr. Török György: Fáj a világ
 Figula Csaba: Nyitott könyv
 Mitták Ferenc: Sóhaj
 Eliza Wolf: A vándor
 Hermann Marika: Éj hegedűse
 Szeles György: Változik?
 Cserna Ferenc: In memoriam Dabas
 N. Sebestyén Katalin: Lélektárs
 N. Sebestyén Katalin: Lélekkapcsolódások
 Orosz Zoltánné: Élted végén
 Hermann Marika: A platán fák alatt
 Reményiné Maricza Adrienn Anna: Hinni akarom
 Pánti Anna: Gondolatok
 Szedő Tibor: Őszpárlat
 Hermann Marika: Ősz
 Viola Éva: Ősz szele
 Janicsák Jánosné: Majd máskor
 Szádeczky-Kardos György: Nincs idő
 Cserna Ferenc: Kerti parti anno
 Fokkné Borbély Marianna alkotása: Álmodó
 Prokopecz Ferencné: Kaktusz
 Garajszki Istvánné: A sors keze
 Bata Edit Kreatív hobby
 Orosz Zoltánné: Évszakok
 Fokkné Borbély Marianna: Élet
 Őszi színekavalkád a Dabik alkotóinak tollából
 Tűz Dorina: A völgy fehér hollója
 Antal Emese Enikő: Drága Zongorám

DABASON TÖRTÉNT

- Dr. Rápolthy Hajnalka: Hogyan lettem orvos?

Vendégsarok

- Dr. Vermes György
 Mitták Ferenc

DABIK HÍREK

- A Dabik aranytorkú énekese 21.
 Velünk történt 22.

CSILLAGOK NYOMÁBAN

- Kölcsey Ferenc 24.

MANSZÁJ GYEREKEKNEK

- Hermann Marika: Tobi és a kacagó falevelek
 Müller Dóra rajza 25.
 Orosz Zoltánné: Tündérke 26.
 Varázskép - színező gyerekeknek 27.

POÉNKODJUNK

- Rejtvény felnőtteknek
 Röviden a haikuról
 Vermes György: Haiku csokor 28.

KEVEREM-KAVAROM

- Sajtködmönbe bújtatott csirkemell 29.

Közérdekű

- Olvasóink küldték
 Anyagot gyűjtünk a téli Alkotóba 30.

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
 2370 Dabas, Szent István út 58.

Bővebb információ:

www.dabik.hu
 E-mail: info@dabik.hu
 Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

- Alkotó - irodalmi-kulturális folyóirat.
 Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.
 Felelős szerkesztő: Hermann Marika
 Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia
 A szerkesztőség levélcíme:
 Angry Cat Kft. 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.
 E-mail címe: info@dabik.hu
 Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.
 Kiadja: Angry Cat Kft.
 Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.
 Rejtvény forrása: www.skandomata.hu/
 Képek: www.europeana.eu, internet
 Haiku leírás forrása: Forrás: www.ahmagazin.com
 ISSN 2786-2690 (Online)
 ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)